

THÀNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 6

AOÛT-SEPTEMBRE 1936

SỐ 66, 67

TÒA SOẠN BÁO :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman
Quản-lý Thành-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p.00
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

«THÌ-GIỜ LÀ TIỀN-BẠC!»

(Họp tại Đa-lát từ 10 đến 20 Mai 1936, Hội-đồng Mẫu-Hội chuyên lo sao cho Tin-Lành đồn rộng khắp cõi Đông-dương và công-việc xong-xuôi trước khi Đức Chúa Jê-sus trở lại. Tuy được tin mừng Mẫu-Hội cử ba giáo-sĩ sang Xiêm-la, Ai-lao và Cao-mên, nhưng Hội-đồng còn biểu-quyết đánh điện-tin gấp xin thêm ngay ba vị nữa cho nước Việt-Nam. Đông người làm việc trong vườn nho Chúa đã là qui lắm, nhưng lợi-dụng thì-giờ để làm việc còn qui hơn bội phần. Vậy, chúng tôi viết bài này)

Ừ ngày hàng-phục Đấng Christ trên đường Đa-mách, Sứ-đồ Phao-lô lường biết những ngày, giờ, năm, tháng Chúa cho mình sống trên trần-thế là qui-báu dường bao! Nào may trại kiếm ăn, nào sốt-sắng giảng đạo, nào nghĩ viết thơ-tin, nhứt cử nhứt động Phao-lô đã tự tỏ là người muốn sống một cuộc đời đầy-dủ, hữu-ích. Nhưng kia, biết bao tin-đồ hồ-hững, biếng-nhác, mặc thời-gian thấm-thoắt thoi đưa, nên Phao-lô cảm Thánh-Linh mà hô một hiệu-lijnh oai-nghiêm rằng: «Hãy lợi-dụng thì-giờ vì những ngày là xấu» (Êph. 5: 16). «Thì-giờ là tiền-bạc» câu tục-ngữ của dân Anh ưa hoạt-động và có óc thực-tiến ấy há chẳng đáng làm khẩu-hiệu cho người khắp các giới sao? Người đi buôn không thức khuya dậy sớm, xem-xét giá hàng, tìm nơi tiêu-thụ, buôn lúc rẻ, bán lúc đắt, nói tóm lại là không «đầu-co» thì còn hồng lợi-lãi đến

tiền ngàn bạc vạn thế nào được nữa?

Thì-giờ bỏ phí, đổ kiểm lại được

TRONG đời vật-chất ta cần lợi-dụng thì-giờ thế nào, thì trong cõi thiêng-liêng ta lại càng cần hơn nữa để gây lấy cơ-nghiệp chẳng hề lụn-bại, và để mài-dũa những viên ngọc sáng ngời trên mào triều-thiên muôn năm không tàn-héo. Thì-giờ là một thiên-ân qui-báu hơn hết, song cũng bị người ta phao-phí hơn hết. Anh em đã-đạn một lúc ư? biếng-nhác một giờ ư? Lúc ấy, giờ ấy đã vô cánh vô-hình bay mất, tiền ngàn cũng không mua lại được. Nào việc từ-thiện, nào lời làm chứng cho Đức Chúa Jê-sus, nào tiếng yêu-thương yên-ủi và nâng-dỡ người buồn-rầu, bối-rối, nếu ta không làm và nói ngay bây giờ, có lẽ lúc khác chẳng còn linh-nghiệm nữa. Anh em muốn cần-thận lợi-dụng thì-giờ chẳng? Hãy nhớ rằng Đấng Tạo-vật của Đức Chúa Trời đang ghi-chép những ngày của đời ta.

việc ta làm và những lời ta nói. Chính Đức Chúa Jê-sus phán rằng: «Đến ngày phán-xét, người ta sẽ khai ra mọi lời hư-không mà mình đã nói.»

Vàng ngọc sáng ngời, cỏ rom thiêu cháy

LÀM việc đã đành, nhưng cũng phải xét xem công-việc có giá-trị hay không. Đành rằng người làm công đáng được lương-bổng, ai cũng mong kiếm được tiền để nuôi sống mình và gia-đình mình. Nhưng chúng ta phải có lương-tâm nhà nghề, coi công-việc là một phần bổn-phận làm người, tìm sự thỏa-mãn vì giúp ích cho đời. Nếu chỉ trông-ngóng ngày phát lương, làm việc chiếu lệ cho qua năm đoạn tháng, thì ta đã bỏ mất ý-nghĩa cao-thượng của đời người. Đặt danh-dự lên trên tiền-bạc, lấy lương-tâm để tánh lười-biếng, đó là bi-quyết trở nên một tay lận-lua chức-nghiệp nào. Công-việc ta làm đáng kể là vàng, bạc, bửu-thạch để xây nhà Chúa, hay là gỗ, cỏ khô, rom-rạ sẽ bị đốt cháy, ấy đều do có-tích thúc-giục ta là tốt hay xấu. Ông Chadwick, một nhà truyền-đạo trứ-danh, đã học biết nguyên-tắc ấy từ hồi thơ-ấu. Ông nói: «Tôi lau giày của thân-phụ tôi qua-quýt cho xong chuyện. Nhìn giày, tôi bị cáo-trách bởi lời mục-sư mới giảng rằng phải đánh giày cho bóng láng dường như để chính Đức Chúa Jê-sus sẽ đi. Thật là việc tầm-thường như: tôi đã làm theo một nguyên-tắc, nhất-định mà tôi không hề lìa khỏi, tức là phải làm mọi việc dường như làm cho chính Đức Chúa Jê-sus.»

Đời này tối-tà, và sắp ngạt-dông

“NHỮNG NGƯỜI XẤU” Quả thế, những người này sẽ qua-quýt thời-đại, và sẽ bị đốt cháy bởi đại-đầu. Những người này được diễn một tấn tuồng, và sẽ bị ném bỏ rớt đến: Người này sẽ bị ném bỏ, người kia sẽ tìm thú vui, người kia sẽ tìm thú lạc

và đi đường vị-kỷ, các dân hăm-hở dự-bị một cuộc chiến-tranh tàn-khốc hơn hết. Đã chiếm được xứ Ê-thi-ô-bi, thủ-tướng Mussolini còn ôm chặt dự-vọng khôi-phục đế-quốc La-mã. Tùy theo lời tiên-tri trong Kinh-Thánh, ông có cơ thành-công, nhưng sự thành-công ấy chỉ thực-hiện sau khi gây nên biết bao cảnh-trạng thương-tâm thảm-mục. Sự thành-công ấy cũng chỉ nay còn mai mất, vì khi Cứu-Chúa tái-làm, công-nghiệp bá-chủ kia sẽ tan-tành, đổ-nát. Vậy, trước khi bão-tố nổi dậy, đêm tối bủa giăng không ai làm việc được nữa, chúng ta phải lợi-dụng mỗi giờ phút vùn-vụt qua đi để làm cho nước bình-an của Đức Chúa Jê-sus mau lập vững trên mặt địa-cầu.

Gương Chúa để lại, ta hãy soi chung

CHỈ thi-hành chức-vụ trong vòng hơn ba năm, Đức Chúa Jê-sus đã lợi-dụng hết thì-giờ, nên để lại một sự-nghiệp muôn đời bất-hủ. Kia, bọn thù-nghịch mai-nanh dũa vuốt chờ dịp hãm-hại, nhưng Ngài cứ đến xứ Giu-đê tiến-hành chức-vụ, vì biết rằng nếu Đức Chúa Trời không cho phép, thì chẳng ai làm chi nổi người đi theo ý-muốn và gánh-vác công-việc của Đức Chúa Cha. Đời Ngài dài hay ngắn? Cái đó không quan-hệ, vì những dịp-tiện quý-báu, ngắn-ngủi và cần-kíp kia, Ngài đã lợi-dụng hết để sống một cuộc đời đầy-dủ có Đức Chúa Trời làm trung-tâm. Dập tắt lửa căm-hờn, dẹp tan mây sầu-thảm, Ngài cứ bình-tĩnh đi tới cái đích cao-siêu. Hoạt-động và sốt-sắng, Ngài phán rằng: «Trong khi còn ban ngày, Ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai Ta đến; tối lại, thì không ai làm việc được» (Giăng 9: 4). Ngày sắp qua, rồi mặt trời lặn, rồi tối-tăm. Anh em có nghe tiếng gấp-rút kêu-gọi mình sốt-sắng vun-trồng đạo-đức và sanh lòng yêu-thương đằm-thắm chẳng?— T. K. B.